

La humanitat

PORTANTVEU d'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA adherida a SOLIDARITAT CATALANA

París, Gener del 1953 — Núm. 132.

Fundador : LLUIS COMPANYS

PREU : 20 francs.

Redacció
6, Bld Poissonnière
Xecs postal
Paris, C. 646950
SANTIAGO VILA
Paris (IX)
5, Bld Poissonnière
Paris (IX)
Tel. PRO 15-01, poste 168

Missatge al President de Catalunya

En les diferents reunions i actes celebrats a Mèxic arran de la visita del nostre Secretari General s'aproven unes resolucions expressives de la fidelitat dels militants d'Esquerra al President de Catalunya, senyor Josep Irla.

En una d'elles s'hi feia constar « la satisfacció pel seny i el patriotisme de la més alta autoritat de Catalunya, al qual es reitera

l'adhesió plena de respecte i d'enyorança, tot pregant que vulgui fer arribar a tots els catalans aquest bategar ardent nostre, d'aquest cor vivent del nostre Partit, cada vegada més entusiasta, més fort, més compacte, el qual ens fa sentir que l'hora de l'alliberament de Catalunya no pot fer-se esperar jaire més ».

En una resolució referent als germans de Catalunya es deia al senyor President que « volgués acceptar l'encàrrec de fer-los avinent que els germans de Mèxic no els oblidem mai i que estem disposats a fer qualsevol sacrifici per tal de contribuir d'una manera eficaç i ràpida a l'enderrocament del règim d'esclavitud en què malmoren ».

Finalment, els militants d'Esquerra de Mèxic manifestaren al President el « desig d'honorar-vos una vegada més i perquè us consti fermament que tots nosaltres veiem en Vós i en la vostra Presidència l'autoritat salvadora, la veritable representació de Catalunya, en la qual es reuneixen totes les essències, totes les virtuts i esperances catalanes ».

SOM ALLA ON EREM

per JOSEP TARRADELLAS

de rencor i sense cap desig inconfessable, de l'allau de passions i d'ambicions desmesurades que es desfermaren al voltant nostre i que tinguerem de vèncer.

Es necessari que algunes vegades hi hagi qui recordi aquestes coses passades, perquè així ens donarem compte que si aleshores ens mantinguerem apassionadament fidels a Catalunya, ara no hi cap motiu per no continuar amb el mateix pensament i amb la mateixa actitud i que, per damunt de tots els horrors i de totes les misèries que comportà la nostra guerra i l'exili, som capaços, avui com ahir, de realitzar les més nobles ambicions i de fer que la nostra fidelitat sigui l'alçaprem que permetrà que Catalunya recobri la seva llibertat i el seu benestar.

Es completament inútil doncs, que hi hagi qui pugui pensar o creure que ens podem apartar d'aquesta conducta que tants i tants sacrificis ens ha costat a tots. Poca, ben poca importància té que en alguns moments un cert silenci exterior cobreixi les nostres coses si ens mantenim en el lloc que ens correspon i si en cap moment no deixem d'ésser presents a la lluita de cada dia. Per altra part, ¿què hi fa, que aquells que mai no han fet res o que quan han actuat han estat enfront nostre per les seves deslleialtats o moguts

per les seves petites vanitats, avui es creguin representar i ésser el que no són? Després de prop de 17 anys de lluites, d'alegries i de decepcions, cal que no ens deixem portar per les impaciències d'aquells que ja sabem per endavant que no estaran en el seu lloc el dia que com a catalans i republicans hagim de complir amb el nostre deure.

Cal que ningú no oblidí, tampoc, que en aquesta llarga i feixuga caminada cap a la realització dels nostres ideals el nostre Partit té constantment present l'exemple de tenacitat, que res ni ningú podia afèblir per aconseguir els seus propòsits, del President Macià, de la vida heroica i de coratjos lluitador del President Companys, i que, a l'exili, el President Irla, per la lleialtat i pel patriotisme de la seva vida consagrada durant mig segle al servei de Catalunya, ens diu que per damunt de totes les dificultats i dels atacs dels nostres adversaris hem de continuar el combat de cada dia. Tots els fets que no tinguin en compte que la primordial tasca a realitzar és l'enderrocament del règim franquista tenen per a nosaltres una importància secundària.

Es evident que passem moments de dura prova tant en l'ordre interior com en l'ordre internacional. Es possible que vinguin dies encara pitjors. Però repetim-ho una altra vegada: som allà on erem i continuarem en el nostre lloc fins que no poguem retrobar-nos ben lliurement en la nostra Catalunya.

Entorn del viatge del Secretari General

Josep Tarradellas, Secretari General d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha arribat a Mèxic... Ve de França, de la vella i torturada Europa, i pots ser de les vores del Mediterrà clar i lluminós, on han nat les concepcions humanes més meravelloses, però sense que fins avui hagin pogut aconseguir establir la pau entre els homes.

Arriba ací Tarradellas quan el món camina sense esma, quan la política dels exiliats es troba en un col·lapse lamentable, mentre a Catalunya continua un règim d'opressió. En aquestes circumstàncies Josep Tarradellas ha creuat l'Atlàntic per a parlar a vells companys que tenen clavats en l'ànima l'enyorança de la Pàtria i el dolor de veure-la en una situació dramàtica.

¿Quina illusió l'haurà empès per a decidir el viatge ?

De moment, ens produeix una satisfacció profunda la seva presència, perquè sabem com excel·leixen en ell les qualitats de coratge i d'entusiasme necessàries per a dur a bon terme qualsevol empresa gran i fecunda, i com són encomanadisses aquestes qualitats, que li han valgut de molt temps l'afecte i el respecte dels correligionaris, i el reconeixement de l'autoritat per la direcció del Partit. I la celebrem també perquè ens sembla l'auguri d'esdeveniments propers i venturosos.

No hi fa res que no veiem en l'horitzó de la nostra mirada un fet concret, on recolzar-hi, avui com avui, aquesta esperança. Si no es veu, avui, en l'horitzó, el trobem en la història de Catalunya tan sovint atormentada. En l'ànima d'un poble oprimint i vèxat, l'acumulació de greuges és un ferment per a impulsar noves gestes glorioses. En pocs anys hem vist dos moviments alionadors. D'una banda el moviment de Solidaritat Catalana, el qual va menar a la creació de la Mancomunitat, i d'altra banda la proclamació de la República i el restabliment de la Generalitat.

¿Per què, doncs, no hem de pensar i fiar en la possibilitat d'un nou alçament popular i incontenible que doni plena satisfacció a les aspiracions de Catalunya ?

L'any 1945, en acabar-se la guerra « per la llibertat i la democràcia », va semblar que anava a entrar-se en una nova era històrica. I la fe de tots els homes llibe-

per MIQUEL SANTALÓ

ral va exaltar-se quan les Nacions Unides varen refusar l'ingrés de Franco, a aqueixa societat internacional, abrindant-se més en 1946 en condemnar, el món civilizat, el règim franquista pel « seu origen i per la seva naturalesa ».

Malauradament, aquestes declaracions no han arribat a bon terme. No es va treure el profit possible d'aquest clima, en bona part per la defecció o acció insospitada d'un corrossiu destilat del des-

pit o del ressentiment ; i de llavors ençà hem anat de mal en pitjor. Cal examinar a fons la situació i aixecar una bandera que senyali rumbos diferents.

Tarradellas, exiliat a París, ha viscut totes les escenes de la vida internacional de post-guerra, totes les incidències dels partits espanyols i ha auscultat de prop els batecs de l'ànima de Catalunya.

¿ A quines conclusions ha arribat després de tants espectacles ?

Disposem-nos a escoltar-lo i a ajudar-lo, a fi d'encaminar els esforços de tots per una nova gesta que faci honor a Catalunya, a la República i a l'Esquerra.

Una tasca urgent

per JOAN SAURET

Si algú tractava de determinar l'indret del món on han estat provats més sistemes polítics segurament que Espanya s'emportaria el primer lloc. En l'espai de 30 anys els nostres pobles han conegut la monarquia constitucional i la inconstitucional, dues dictadures militars, la República i les Autònquies, el col·lectivisme i tres menes de comunisme, per acabar, finalment, en aquest apoteosi : un regnat catòlic sense catolicisme ni rei.

A Espanya, doncs, ningú no pot invocar el « si jo governés... » com una seguretat de millorament dels afers de l'Estat perquè a tothom li ha estat propiciada l'oportunitat de demostrar els seus dots polítics, de fer donar el millor a la seva religió o filosofia, d'experimentar els seus sistemes pedagògics o morals, de desenvolupar les seves concepcions socials i econòmiques. Si exceptuem alguna secta, per mi desconeguda, tots els grups polítics i sindicals, tots els apòstols i els iconoclastes, tots els « administratius » i els revolucionaris, tots els militars i antimilitars, tots els homes de la dreta, del centre i de l'esquerra i tots els « ultres » han tingut llur oportunitat, han « governat » més o menys i han pogut demostrar llur capacitat sigui des d'una posició estatal, regional, comarcal, vilatana, gremial, o en el front durant la guerra civil. Ara sí que els adebadors de la cosa pública es poden cridar ben alt i a la cara el popular : « tots ens coneixem ! »

Si algú tractava de passar comptes dels resultats de tantes i de tantes provatures, de tants i de tants « governs », no hi hauria cap grup que no el previngués, en descàrrec, de les dificultats, dels obstacles que s'oposaven a la total i feliç realització de llurs ideals, dels plans decidits per a la major felicitat de la societat hispànica. Tots tenen preparades les excuses que, a llur dir, justifiquen les « petites » falles de l'actuació en el

terreny polític, militar, religiós, social i econòmic. Per als qui creiem que els homes que governaren sota Alfonso XIII ho feien amb una gran llibertat de moviments, un gran coneixedor dels secrets d'Estat com Antoni Maura ens ho desmentí amb el seu estentori : « ¿ que governin els qui no deixen governar ! » adreçat a certs « elementes », a la casta militar de l'època. Durant la República, els partits republicans es queixaven de les traces que els posaven els socialistes i aquests denunciaven els obstacles procedents de la política escissionista dels republicans ; nosaltres, des de Catalunya, ens queixàvem dels inconvenients de la inestabilitat de la política madrilenya i aquesta es dolia de les nostres maneres « cantonalistes », i tots assenyàvem el sabotatge de l'Església i dels antirepublicans i ens planyíem de la multiplicitat de vagues de caràcter més o menys sindical.

No tinc la intenció de sospesar la raó de totes aquestes excuses, però signi'm permès de dir que no són admessibles les que procedeixen dels homes que actuaren durant la dictadura de Primo de Rivera, en el període de la guerra civil i en el del franquisme. Els primers i els tercers « governaren », i continuen fent-ho, sense contradicció, amb l'ajut formidable de l'aparell repressiu que clou boques i tanca plomes. Pel que es refereix a les actuacions durant la guerra civil, és evident que tothom tingué temps i l'absoluta llibertat (omnig de les dificultats de les operacions militars i a vegades a despit d'elles) per a fer i desfer, car el país no constituïa una unitat en l'aspecte governatiu i ací i allà sorgiren una infinitat de grans o de petits estats,

(Segueix a la segona pàgina.)

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

per JAUME MIRAVITLLES

No sóc, per temperament, un home de partit. Compreneu, teòricament, la necessitat ineludible dels partits polítics i si la democràcia te un sentit aquest el constitueix l'exercici de la llibertat a través de la vida política dels partits. Aquest sentiment personal meu i aquesta convicció intel·lectual meva em permetran parlar d'Esquerra Republicana de Catalunya amb més objectivitat que ho podria fer cap més membre del partit.

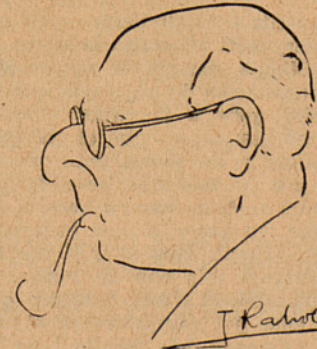
Doncs bé, la meva conclusió, després d'haver estat uns dies a Mèxic, vivint, fins a cert punt, la vida de partit, es que si Esquerra Republicana no existís l'hauríem d'inventar. La reunió convocada per Tarradellas, Secretari General d'Esquerra per mèrits guanyats des de Catalunya i des de l'exili, fou, per a mi, una experiència inolvidable. No crec que en aquest moment hi hagi cap partit polític a la Península Ibèrica, i no faig excepció de les meves dues « debilitats » que són el Partit Socialista i el Partit Nacionalista Base, que puguin presentar un grup d'homes polítics amb una maduresa, no ja superior, sino igual a la que es reuneixen a Mèxic sota la convocatori de Josep Tarradellas. No em cega l'amistat, perquè, a dir veritat, molts pocs dels assistents eren amics personals meus en el sentit plé de la paraula. Però jo feia molt temps que no havia sentit paraules polítiques tan serenes i tan articulades com les que allí pronunciaren Tarradellas, Joan Casanelles, Antoni M. Sbert, Duran d'Ocon, Antoni Dot, Joan Loperena, Farreres i Duran, Joan Ferrer i altres.

I es que Esquerra Republicana de Catalunya és l'expressió autèntica de la democràcia catalana, el gresol on es fonen les diverses aspiracions polítiques dels estaments populars catalans. Esquerra Republicana, en efecte, com aquell personatge de Molière que parlava en prosa i no se n'havia donat, ha trobat la fórmula del gran partit polític modern : dinàmic, flexible, pragmàtic, arrelat més a la realitat que a la teoria.

La redacció de « LA HUMANITAT » ha quedat constituïda per

Miquel Guinart
Josep Tarradellas
Antoni Xirau

PAU CASALS

La dimissió de Mestre Pau Casals de l'UNESCO ha estat, sense cap mena de dubte, la que ha causat més sensació arreu del món. El corresponal anònim de l'« ABC » a París s'ha donat compte de la transcendència d'aquesta actitud i ha provat de minimitzar-la amb uns termes que haurien d'avergonyar als propis pobres periodistes que serveixen la causa franquista. Però la decència és un article de luxe per a la premsa espanyola domesticada encarregada de tirar sal als ulls dels qui es veuen obligats a suportar-la.

Mestre Pau Casals és un artista al servei del poble i la seva protesta per l'acord de l'UNESCO està absolutament justificada per la flagrant vulneració que aquest organisme, dit protector de la cultura i de l'humanisme, ha fet d'aquells principis que motivaren la seva creació.

Preguem a Pau Casals que permeti considerar-nos a tots els exiliats representats per la seva veu digna i serena que constitueix un exemple per a tants i tants que cobreixen la « comoditat » amb llur personalitat intel·lectual.